

P o z n á m k a. Jakmile bylo zjištěno, že N. stíhaný v ČSR. zatykačem se zdržuje v Rakousku, byla podána československá žádost o vydání z Rakouska do ČSR. Polsko bylo požádáno, aby souhlasilo s tak zv. postupnou extradicí, t. j. aby N. byl vydán z Rakouska nejprve do ČSR., odkudž by pak byl reextrádován do Polska (srov. na př. čl. 11., odst. 2 extr. úml. se Švédskem, č. 161/1932 Sb. z. a n.). Avšak Polsko majíc jako stát domovský podle čl. 62, odst. 2 extradiční smlouvy polsko-rakouské z 19. března 1924 přednostní nárok při střetu extradičních žádostí, nevzdalo se tohoto přednostního nároku. Rakousko pak povolilo vydání do Polska, kamž byl N. proveden územím říše Německé. Poněvadž tak octl se polský státní příslušník N. v moci státu domovského, jenž vydání svého státního občana do ciziny nepovoluje, nezbylo nám, než požádati Polsko o převzetí trestního stíhání N. pro trestný čin spáchaný v ČSR. Této žádosti Polsko vyhovělo, neboť polské trestní právo zná zásadu personality (čl. 4 pol. tr. zák. z r. 1932).

32. Německo nepovoluje průvoz svým územím do ČSR. oné osoby, vůči níž je pendentní německý trestní nárok. (Případ »Pollak«, čís. 9772/37-18 min. sprav.)

Vláda německá byla požádána o průvoz územím říše Německé do ČSR. československého státního příslušníka X., zatčeného ve Francii, a to ke stíhání pro zločiny zpronevěry, podvodu a krádeže spáchané v ČSR. Avšak průvoz povolen nebyl, neboť bylo v Německu zjištěno, že jde o osobu, která je stíhána německými úřady a soudy pro podvody spáchané v Německu.

V extradiční smlouvě s Německem č. 230/1923 Sb. z. a n. se stanoví ve čl. 13, odst. 2, že o průvozu platí obdobně ustanovení o vydání. Z toho plyne, že průvozní podmínky jsou shodné s podmínkami extradičními. Podle čl. 6 cit. smlouvy není povinnosti k vydání (průvozu), jsou-li podle zákonů dožadované strany její vlastní úřady příslušny ke stíhání trestného činu, který je podnětem vydání (průvozu); tento článek má tedy na mysli i *de facto*. O takový případ však v této průvozní věci nešlo, neboť důvodem k odepření průvozu bylo, že Německo stíhalo tutéž osobu pro jiný trestný čin spáchaný v Německu, než pro který bylo o průvoz žádáno. Kdyby šlo o vydání, pak se věc vyřešila odročením vydání podle čl. 7 cit. smlouvy, t. j. vydání by se povolilo, avšak provedení jeho odročilo, až obviněný učiní zadost spravedlnosti ve státě dožadovém. Avšak při průvozu není obvyklé zadržeti prováženou osobu a skončiti s ní trestní řízení ve státě průvozním a pak teprve ji dále předati státu dožadujícímu. Vždyť dožadující stát má možnost požádati o průvoz jiný stát. Tak s úspěchem stalo se i v našem případě, neboť bylo zakročeno o průvoz švýcarskem a Rakouskem.

Důvod, na základě něhož Německo v daném případě odepřelo

průvoz, není ve smlouvě normován. Jde tu o otázku, zda trestní nárok státu dožádaného má přednost před průvozním nárokem státu dožadujícího i když nejde o idem factum. Německo, kdyby bylo chtělo, mohlo naši průvozní žádosti vyhověti, neboť jeho vnitrostátní právní řád [§ 154 a) něm. tr. ř.]¹⁾ připouští zříci se vlastního trestního nároku ve prospěch extradičního (průvozního) nároku cizího státu. Německu však bylo z extradičního a průvozního styku s ČSR. známo (srov. případ »Balzer«, extr. rozh. min. sprav. č. 21, Právník 1937, str. 491), že v ČSR. není obdobné normy § 154 a) něm. tr. ř., takže nebyla zaručena reciprocita, kterou Německo považuje za všeobecnou podmínku vydání (průvozu).

33. Doplnující zatýkací rozkaz je sám o sobě dostatečným dokladem k řádnému doložení čsl. žádosti o dodatečné svolení ke stíhání. (Případ »Pollak«, čís. 65.749/37-18 min. sprav.)

V dubnu 1937 povolila vláda francouzská vydání československého státního příslušníka N. z Francie do ČSR. ke stíhání pro zločiny zpronevěry, podvodu a krádeže. Obviněný byl provezen Švýcarskem a Rakouskem a byl převzat československými orgány v Horním Dvořišti dne 7. června 1937. Dodatečně bylo zjištěno, že se obviněný dopustil ještě v pěti případech zločinu podvodu, a to v Německu. Německo požádalo o převzetí trestního stíhání podle Sděl. 5/1931. Stíhání však nemohlo býti ihned převzato, poněvadž šlo o nově najevo vyšlá fakta, pro něž nebylo dosud o vydání a průvoz žádáno. Aby nebyla porušena zásada speciality, bylo nutno požádati vlády francouzskou, švýcarskou a rakouskou o dodatečný souhlas ke stíhání. Tyto žádosti byly doloženy doplňujícím zatýkacím rozkazem, jenž obsahoval vyličení dalšího trestného činu. Vlády švýcarská a rakouská udělily ihned žádaný souhlas ke stíhání, avšak vláda francouzská naši žádost ihned nevyřídila, takže vyšetřující soudce vyslovil obavy, že souhlas udělen nebude, když jde o činy spáchané mimo území ČSR. Ministerstvo spravedlnosti však tyto obavy nesdílelo, uvažuje takto:

V obecném právu vydávacím platí zásada, že souhlas ke stíhání se dodatečně uděluje v rámci vydávacích deliktů. Proto ve smluvním vydávacím právu vzniká zásadně nárok na udělení dodatečného souhlasu v rámci smluvní extradiční povinnosti. Takový předpis má na př. naše extradiční smlouva s Jugoslavií (č. 146/1924 Sb. z. a n.) ve článku 49: »svolení proto nelze odepřít, jestliže

¹⁾ § 154a) něm. tr. ř.: Von der Erhebung der öffentlichen Klage kann abgesehen werden, wenn der Beschuldigte wegen der Tat einer ausländischen Regierung ausgeliefert wird. Dasselbe gilt, wenn er wegen einer anderen Tat einer ausländischen Regierung ausgeliefert wird und die Strafe oder die Maßregel der Sicherung und Besserung, zu der die inländische Verfolgung führen kann, neben der Strafe oder der Maßregel der Sicherung und Besserung, die gegen ihn im Ausland rechtskräftig verhängt worden ist oder die er im Ausland zu erwarten hat, nicht ins Gewicht fällt.